

Bělošská křehkost nebude tolerována

Autor: Ehud Would

Možná už jste slyšeli o „bělošské křehkosti“ (*White fragility*), jedné z novějších zbraní v rétorickém arzenálu levice. Marxistická amazonka Robin DiAngelová, která s termínem přišla, jej vymezuje následovně:

Bělošská křehkost je stav, kdy se i minimální míra rasového stresu stává nesnesitelnou a vyvolává obranné reakce, mezi něž patří mj. otevřené projevy emocí jako hněv, strach, vina a chování jako zdůvodňování, mlčení a opuštění stresové situace. Tyto reakce mají za cíl obnovit bělošskou rasovou rovnováhu.

„Minimální míra rasového stresu“?

Zastavme se na moment u této „minimální míry“: jde o nařčení, že každý běloch už jen svou existencí samotnou **škodí všem nebělochům**; že běloši jsou nerozdílně zodpovědní za politováníhodné životní podmínky všech snědých lidí napříč dějinami – to vše navíc za bdělého dohledu vlády, která bělochy systematicky uzurpuje a tisíci způsoby upozaduje ve prospěch barevných mas, jež pak samy o sobě uvažují v kontextu nepolevujícího opovržení evropským člověkem.

Nezapomeňme, že nedílnou součástí obvinění je i nevyslovená výhrůžka násilím ze strany žalobce – nebo přinejmenším souhlas s tím, že běloši si veškeré případné utržené násilí zaslouží.

Takže ano, „minimální míra rasového stresu“ je nepokryté obležení západního člověka terorem a implicitní **požadavek likvidace našeho lidu**. Implicitním navíc nezůstane nadlouho. Na stanici CSPAN jsem nikdy nezaslechl přednášky ospravedlňující vyhlazení černochoů, bělochů však ano. Výzvy ke genocidě bělochů se bohužel staly čímsi běžným.

Každé takovéto střetnutí se stává ultimátem – běloch, který se plně nepoddá programu **bělošské genocidy**, si o své zavraždění vlastně bezmála koleduje. Fakticky jsou tak běloši postaveni před nepříjemnou volbu: buď menšinám s likvidací bělochů pomoci, *nebo být zničeni*.

Budete tedy muset pochopit, že tato „minimální míra rasového stresu“ vyvolává mezi bělochy i jiné **reakce** než nadšené přitakání. Navzdory nepřetržitému ostřelování liberální propagandou totiž většině z nás představa vlastní genocidy kdovíjak přitažlivě nepřipadá – už jsme asi holt takoví.

Souběžně s tím lze snad vysvětlit bělošské sklony mlčet nebo z těchto obviňovacích léček prchat také jejich **naprostou nepodložeností**. Běloši prostě a jednoduše nejsou bezvýhradně zodpovědní za mizerné životní podmínky nebělochů. Ve skutečnosti je tomu právě naopak a barevní **měli a nadále mají prospěch z bělošské velkorysosti**. Běloši však skoro bez výjimky věří tomu, že označit ošklivé dítě za ošklivé ničemu neprospěje. I když je to pravda, matka a vlastně ani samotný mluvčí v tom nemohou slyšet nic jiného než krutost. Takže když policisté zastřelí kriminálního, který je napadl, a černošské společenství mu nasadí svatozář hrdiny a mučedníka, je to pro bělochy absurdita a zvrácenost. Říct to však černochoům naplno by bylo jako prohlásit o dítěti, že je ošklivé.

Proto se běloši budou ze všech sil pokoušet debatě na toto téma vyhnout. Nikoliv z provinilosti, ale vedeni poznáním, že drtivá většina černochoů o tom nedovede uvažovat racionálně – a říci jim *toto* nám také připadá jako kruté. Teprve tehdy se do srdce průměrného bělocha začne vkrádat vina: když začne přemýšlet o bolesti, kterou pravda černochoům působí. Krutost je totiž to poslední, o co běloši stojí – a to dokonce i tehdy, kdy jsou jedinou alternativou pokračující útoky proti nim.

Pravdou tak je, že to čemu se s opovržením říká „bělošská křehkost“, je reálně **poznání křehkosti černošské** a reakce na ni.

Z akademických výšin prosazovaný termín „bělošská křehkost“ však není ze své podstaty klinický ani forenzní, ale posměšný – až urážlivý. Ve věku „bezpečných prostorů“ a seminářů na téma „mikroagrese“ má tato blahosklonnost zjevně za cíl ponížít nás.

Ale dokonce i tváří tvář této provokaci – navrch ke všem výše uvedeným pomlouvám, výhrůžkám a upozadování – přijde bělochům nevkusné bránit se žalujícími slovy, že to oni sami jsou ti křehcí, jelikož nedokáží snést ani pravdu ohledně své vlastní přirozenosti, tím méně pak tu o bělošské historii dlouhé trpitelské laskavosti vůči nim.

DiAngelovou vyjmenované odpovědi, jež podle ní dokládají „bělošskou křehkost“, nám navíc

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

ponechávají jedinou cestu ven: totální kapitulaci a přijetí protibělošského narativu. Přestože je tak celý koncept přitažený za vlasy, jakýkoliv nesouhlas, výjimky nebo výhrady jsou nepřipustné. Vyžadována je jediné naprostá podpora jejich iluze, pravda ať jde klidně k šípku.

Protože *oni* ji nedokáží snést – jako by snad byli příliš... křehcí.

Úvaha Ehuda Woulda **White Fragility? You Sure About That?** vyšla na stránkách Faith and Heritage 13. prosince 2017.